La setmana dels barbuts

Després de les cada vegada més llargues i feixugues festes de Nadal, tornem a la precària normalitat del calendari i arriba la setmana dels barbuts, que tradicionalment es considera la més freda de l'hivern. Els dies 15, 16 i 17 de gener, la tradició cristiana ens recorda tres sants que es representen amb barba florida. Pau, Maur i Antoni, ermitans i abats que van viure i van morir, com la majoria de sants i santets, als inicis de la nostra era.

Nosaltres, els que vam néixer a finals del segon mil·lenni, vam créixer en un món on les barbes tenien mala premsa. Eren cosa de revolucionaris, d'excèntrics o de rodamons, signe de rebel·lia i de deixadesa. Passava el mateix amb els cabells llargs, però després tot va anar canviant ràpidament, fins ara, en què ja no sabem què significa una cosa ni l'altra. Les barbes i els cabells creixen i es rasuren en funció de les modes cada vegada més passatgeres i efímeres.

Actualment ja no sabem distingir, en qüestions de moda, entre normalitat i raresa. La gent compra roba esparracada i destenyida, i els homes es deixen barba o s'afaiten segons les tendències de temporada. Ara, per exemple, sembla que les barbes tornen, unes barbes llargues i florides, emmidonades i repentinades, que semblen haver crescut a dins d'un motlle d'encofrat.

A mi tot això m'arriba de repèl, ja fa més de trenta anys que porto barba o, més ben dit, que no m'afaito. Simplement la vaig rebaixant de tant en tant, quan em vaga. Vaig dubtar durant anys entre deixar-me-la o no, fins que finalment en una visita a la dermatòloga, la doctora em va dir que «si als homes els creix la barba, deu ser per alguna cosa...» i em vaig agafar a això. Sóc conscient que en aquests temps la meva barba passarà més o menys desapercebuda, fins que un dia els de la Gillette tornin a imposar les seves normes, i jo mentrestant, i pacientment com un sant, me l'aniré amoixant.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/01/11/setmana-dels-barbuts/823053.html?utm_source=rss